

tage dette Spørgsmaal under nærmere Overveielse til 3die Behandling.

Ordføreren (Lassen): Principet i de Vndringsforslag, som ere stillede til §§ 147 og 149, er jo væsentlig det Samme. Hvad specielt Vndringsforslaget til § 149 angaar, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke har været opmærksom paa Konsekvenserne af at gaa ind paa Vndringsforslaget under Nr. 98. Jeg maa give det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) Ret i, at naar man formulerer den første Del af Paragrafen saaledes, som det er foreslaaet af Udvalget i Vndringsforslaget under Nr. 97, er det ikke ganske korrekt at lade det sidste Punktum af Paragrafen udgaa, idet man nemlig derved stempler Forbrydelsen som en fra Tyveri forskjellig Forbrydelse. Dette er imidlertid Noget, som vil kunne ændres senere, og det Princip, som ligger til Grund for Vndringsforslaget under Nr. 98, maa jeg fremdeles fastholde, og jeg kan i saa Henseende ikke lade mig overbevise af nogen af de Grunde, der ere fremkomne fra den modsatte Side. Det forekommer mig, at den eneste Grund, der egentlig er anført derimod, er Frygten for, at de Overordnede skulde se igjennem Fingre med Forbrydelsen og lade være at egekvære Straffen, naar man gav Paragrafen den Redaktion, som vi have foreslaaet; men dette forekommer mig ikke at være nogen fyldestgjørende Grund til at bibeholde denne Bestemmelse i Paragrafen, naar man overhoved erkjender, at det Princip, som ligger til Grund for Vndringsforslaget, er rigtigt. Man erkjender jo, at det er rigtigt, at det sjenndtlige Lands Indbyggere skulle beskyttes, og man erkjender desuden, at det er i allerhøjeste Grad vigtigt for Krigsmagten, at Tropperne ikke demoraliseres derved, at de faae den Tro, at det er lovligt at stjele i et sjenndtligt Land, eller i alt Fald, at det er mindre strafværdigt at stjele i et sjenndtligt Land end ellers. Naar man erkjender begge disse Ting, ser jeg ikke, hvorledes man egentlig kan komme til andet Resultat end det, hvortil Forslagsstillerne under Nr. 98 ere komne, nemlig at fastholde de ordinære Straffe for Tyveri, og kun give Krigsretten en Bemyndigelse til under særegne Omstændigheder at nedsætte Straffen. (Stemmer: Det Sidste vilde være det Bæste!) Nei, skulde særlige Omstændigheder gjøre det probabelt, at Straffen blev nedsat, har Krigsretten en Bemyndigelse; men man skal ikke udtale i selve Paragrafen, at selve Forbrydelsen er mindre strafværdig, fordi den begaas i et sjenndtligt Land. Den kan være undskyldelig, som mangen Gang et Tyveri kan være mere undskyldeligt end et andet, men hvad der er Tyveri, maa stemples og straffes som Tyveri. — Hvad Forslaget under Nr. 100 angaar, da har jeg ikke i sin Tid været med til at stille det, men jeg tilstaa, at, efter at have hørt Motive-

ringen deraf, er jeg tilbøjelig til at slutte mig til dette Forslag, som den ærede Minister ogsaa gif ind paa. — Min Udtalelse til § 160 tror jeg ikke, at den ærede Minister har hørt rigtig, siden han mener, at min Motivering maatte føre akkurat til den modsatte Konklusion af den, man er kommen til ved at opstille Vndringsforslaget. Jeg skjønner oprigtig talt efter den Maade, hvorpaa den ærede Minister udtalte sig om hele det Forhold, som man agter at bestemme ved § 160, ikke, hvorledes han kan have saa Meget imod den Redaktion, som det Mindretal, hvortil jeg her hører, har foreslaaet. Det, vi have tænkt, er egentlig kun, at vi have indrømmet fuldstændig Berettigelse til i visse Tilfælde at forhindre Krigsmænd i at deltage i politiske Forsamlinger og Foreninger, fordi man har indset, at der i slige Tilfælde kan fremkomme Misbrug fra de Underordnede Side, at der kan opstaa Fare for den offentlige Fred og Orden, og at det vil være heldigt at unddrage Militære for Deltagelse i slige Forsamlinger. Dette erkjender vi fuldstændig, men vi finde, at i alle Tilfælde, hvor man fornuftigvis maa formode, at Sligt ikke vil ske, er der ingen Grund til at negte Militære Ret til at deltage i slige offentlige Forsamlinger. Det eneste Tilfælde, vi have sigtet til, hvor det ikke skulde kunne forbydes Militære, er egentlig talt, naar Valg finde Sted, som ere indvarslede af en dertil kompetent offentlig Autoritet. — Jeg maa nu tilstaa, at jeg staa paa et andet Standpunkt end det ærede Medlem for Stege (Boffen). Naar der staa: „naar de, uagtet et af deres Foresatte udstedt særligt Forbud, deltage i en politisk Forening af civile Medborgere eller i en politisk Forsamling af disse, til hvilken Indvarslingen ikke har fundet Sted gennem en dertil kompetent offentlig Myndighed“, mener jeg nemlig, at, naar der er udstedt et Forbud mod at deltage i en Forsamling, der er indvarslet gennem en dertil kompetent offentlig Myndighed, altsaa et Valgmøde, og den Militære trods Forbudet deltager deri, kan han ikke straffes (Modsigelse). Naar den Overordnede kommanderede en Soldat til at bære sine Støvler, og Soldaten sagde Nei, eller naar den Overordnede sendte ham i Byen efter Dit eller Dat, og Soldaten sagde: Nei, det kan De ikke befale mig ifølge Deres Stilling, saa tror jeg ikke, at Soldaten kunde straffes derfor (Modsigelse). Kan han det? (Stemmer: Ja!) Det troede jeg ikke. Kan en Officer kommandere en Soldat til at gaa i Byen efter Drillevand, og behøver Soldaten saa at gaa? Jeg tror det ikke. Jeg veed ikke, om der er Militære tilstede, som kunne besvare Spørgsmaalet fyldestgjørende. Jeg vilde i alt Fald, hvis jeg var Militær, ubetinget i et saadant Tilfælde sige: Nei, jeg gaar ikke, og jeg tror ikke, at jeg kunde straffes derfor. Lige saa lidt antager jeg, at jeg i et Tilfælde som det foreliggende, naar Noget vilde forbyde mig Noget,